

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Katarine Buljan, predsjednice vijeća, Gordane Matasić-Špoljarić, mr. sc. Lucije Čimić, Viktorije Lovrić i Branka Medančića, članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja J. P. iz Z., kojeg zastupa punomoćnik B. K., odvjetnik u Z., protiv tuženoga M. d.d. Z., kojeg zastupa punomoćnik mr. sc. Z. K., odvjetnik u Z., radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužitelja protiv presude Županijskog suda u Zagrebu, posl. br. Gžr-786/07-2 od 20. studenoga 2007., kojom je potvrđena presuda Općinskog suda u Zagrebu, posl. br. Pr-9602/01, od 28. prosinca 2006., u sjednici održanoj 13. siječnja 2010.,

p r e s u d i o j e :

Revizija tužitelja odbija se kao neosnovana.

O b r a z l o Ź e n j e

Prvostupanjskom presudom pod toč. I izreke odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da mu tuženik na ime izgubljene zarade isplati iznose pojedinačno opisane u izreci pobijane presude zajedno s pripadajućim zateznim kamatama. Pod toč. II izreke tužitelju je naloženo da tuženiku naknadi parnični trošak u iznosu od 34.025,80 kn.

Drugostupanjskom presudom odbijena je žalba tužitelja kao neosnovana i potvrđena prvostupanjska presuda.

Protiv pravomoćne drugostupanjske presude reviziju je podnio tužitelj zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže da revizijski sud prihvati reviziju te preinači drugostupanjsku presudu na način da u cijelosti ukine prvostupanjsku presudu i predmet vrati na ponovno odlučivanje, podredno ukine obje nižestupanjske presude i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

Tuženik nije odgovorio na reviziju tužitelja.

R. tužitelja nije osnovana.

Revizijski sud ispitao je pobijanu presudu u onom dijelu u kojem se ona pobija revizijom i u granicama razloga određeno navedenih u reviziji (čl. 392. a. Zakona o parničnom postupku, "Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05 – dalje: ZPP).

U presudama su navedeni razlozi o odlučnim činjenicama za ovaj spor. Razlozi navedeni u obrazloženjima presude su jasni i ne proturječe ispravama i iskazima datim u tijeku postupka. Presude nemaju nedostataka zbog kojih se ne mogu ispitati.

Stoga nije ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP.

Navodi revizije svode se na pobijanje utvrđenog činjeničnog stanja (pozivanjem na provedeni dokaz na vještačenje financijskog vještaka kojim je utvrđena razlika zarade u inozemstvu i one u domovini, kao i potrebe angažiranja tužitelja na drugim gradilištima tuženika). Međutim, u revizijskom stadiju postupka nije dopušteno raspravljati o nepotpuno i pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju, sve u smislu odredbe čl. 385. ZPP.

Predmet spora je zahtjev tužitelja s naslova izgubljene zarade odnosno razlike u plaći koju je ostvarivao kroz utuženo razdoblje kod tuženika svojim radom u domovini i koju bi ostvario da nije bilo navedene nesreće na radu radeći u inozemstvu - L..

U postupku koji je prethodio reviziji utvrđeno je:

- da je tužitelj na rad u inozemstvo - L. bio upućen 11. listopada 1985., a da se nesreća na radu dogodila 20. listopada 1985.,

- da je tužitelj ostvario naknadu nematerijalne i materijalne štete s naslova izgubljene zarade za razdoblje od dana nastanka nesreće 20. listopada 1985. do 30. lipnja 1986.,

- da je gradilište na koje je bio upućen M. el B. bilo zatvoreno 26. travnja 1986., da po povrijeđivanju tužitelja njega nije zamijenio drugi radnik na tom gradilištu, te da u konkretnom slučaju nije ni bilo potrebe za slanjem novog radnika u L., te da se radnici koji su zajedno s tužiteljem otišli (B., M., L.) vratili u domovinu po zatvaranju tog gradilišta.

Iz rezultata provedenog postupka proizlazi da su radnici kod tuženika upućivani na rad u L. na neodređeno vrijeme do završetka projekta, odnosno sukladno potrebama posla i potreba za tim profilom radnika, što je u pravilu iznosilo 1-2 godine, a samo iznimno duže kao što je slučaj radnika A. P. (koji je imao bolji status od drugi radnika posebno u odnosu na znanje arapskog jezika). Tijekom postupka tužitelj je naveo da nije tražio od tuženika kao poslodavca da ga nakon nesreće odnosno izlječenja uputi ponovno na rad u L., a kako bi navršio punih pet godina rada.

Iz tih utvrđenja nižestupanjski sudovi su pravilno zaključili da tužitelj nije dokazao da je upravo zbog ozljede na radu bio spriječen nastaviti s radom u inozemstvu, te da bi on tamo radio do isteka vremena za koje je tužitelj utužio izgubljenu zaradu jer kako nižestupanjski sudovi pravilno zaključuju tužitelj nije dokazao da bi ga itko od radnika zamijenio nakon stradanja u L. i vraćanja u Republiku Hrvatsku. Isto tako pravilno su sudovi ocijenili da

tužitelj u tijeku ovog postupka nije dokazao da bi s preostalom radnom sposobnošću, a nakon pretrpljene nesreće na radu, bio u stanju raditi na gradilištu u L., obzirom da je i nakon nesreće ostao raditi kod tuženika, u domovini (gdje je za utvrđeno razdoblje i ostvarivao plaću).

Dakle, pravilna je ocjena nižestupanijskih sudova da nesreća na radu tužitelja nije bila u uzročnoj vezi s ovdje utuženom izgubljenom zaradom tužitelja, odnosno da sama nesreća na radu nije bila razlog što tužitelj nije ponovno upućen na rad u inozemstvo i baš u L..

Stoga su odbijanjem tužbenog zahtjeva tužitelja sudovi pravilno primijenili materijalno pravo (odredbe čl. 188. i čl. 195. - 197. Zakona o obveznim odnosima, "Narodne novine" br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01 – dalje: ZOO).

Dakle, nije ostvaren revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava na koje se ukazuje revizijom (čl. 385. st. 1. toč. 3. ZPP).

Temeljem odredbe čl. 393. ZPP odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 13. siječnja 2010.

Predsjednica vijeća:
Katarina Buljan, v. r.